

דצמבר 19, 1971.

מאת רוברטו פונטאנוסה

כן, אני יודע שהיום יש כאלה שאומרים שהיינו בני זונה בגלל מה שעשינו עם קסאלה הזקן, אני יודע. אף פעם לא חסרים אנשים כאלה, אבל היום קל להגיד את זה, עכשיו זה קל. אבל היית צריך להיות בימים האלה שם, ברוסריו, כדי להבין את הקטע, יקירי, כי לדבר סתם כל אחד יכול עכשיו.

אני לא יודע אם אתה זוכר איך היתה רוסריו בימים ההם לפני המשחק. ומה אני אומר "הימים הם"! עוד מלפני כמה שבועות האנשים כבר דיברו על המשחק והעיר היתה כמרקחה, זה מה שהייתה העיר. ברור, אלה שמדברים עכשיו הם מניאקים שאחר כך יכולת לראות אותם קופצים וצועקים כמו עלובים, חוגגים שיכורים בצעקות, ועכשיו יוצאים לך עם זה שהם... מה הם?... צדקנים. מה הם עושים את עמם, בני אלף זונות? עכשיו כולם חכמים, קל מאוד לדבר. אבל אילו ראית איך הייתה העיר בימים ההם, אחי, היית מדליק גפרור והכל היה עף לקיבינימט. לא דיברו על שום דבר אחר בברים, ברחוב, בכל מקום. והעניין התחיל עם הקטע של האמונות הטפלות. או יותר נכון, של הכישופים.

חייבים להבין שזה לא היה משחק כלשהו, אחי, זה היה גמר גמר. כי אמנם היה בעצם חצי גמר, אבל מי שהיה מנצח אחר כך היה בא הנה לשחק ברוסריו והיה קורע את התחת לכל אחד. לא משנה עם זה היה סנטרל או ניו¹, כאן היה עושה בית ספר לכל אחד. ואיך היו הצרעת! בזה, בזה היו צריכים להיזכר עכשיו אלה שמדברים ממש סתם ובאים לבלבל לנו את הביצים עם העניין של קסאלה הזקן! לא זוכרים המניאקים האלה איך היו המצורעים? לא זוכרים עכשיו, אחי? היית צריך לסבול אותם כי הם היו בטוחים מאה אחוז שהם מנצחים, אבל מאה אחוז אחי! אני מאמין אפילו שחשבו שימלאו לנו את הסלסלה, לא רק שיקרעו לנו את הטוסיק, אלה שבנוסף יכניסו לנו חמישייה, במונומנטל, ומול הטלוויזיה. אז למה הם לא הולכים לכוס אמא שלהם! מה פתאום שיכניסו לנו חמישייה, קרועי התחת האלה! ככה אכלו אותה, מקופלת! איזה זין יש להם מאותו יום, והם לא יכולים להוציא אותה. אבל האמת אחי, עם יד על הלב, הייתה להם קבוצה ענקית, אדירה! חייבים להודות בזה. כי הם שיחקו בטוב טעם, עם נגיעות טובות והיו מכפתרים אותך מכופתר היטב. היה להם את סנבריה, מריטו סנבריה; הקוף אוברטי, אלוהים אדירים! הקוף אוברטי, איזה שחקן!; סילבה, זה ששיחק בלאנוס, השיפוצניק מונטס! מונטס עם המספר חמש; סנטה-מריה, הטילון סנטה-מריה, מה אני יודע, זו הייתה קבוצה אדירה, ענקית, חייבים להודות. והצרעת היו מאה אחוז בטוחים. אתה יודע כמה מהם היו בכביש לבואנוס איירס ביום המשחק? אני לא יודע, היו אלפים, מיליונים! לא יודע מאיפה יצאו כל כך הרבה מצורעים. כי הם היו בקושי ארבעה משוגעים ופתאום למשחק הזה הגיעו כמו נמלים, המיואשים האלה. כולם הלכו. מה שהיה הכביש הזה, אבאלה! לכן, היה נחוץ לנקוט בכל אמצעי. יש משחקים שאתה לא יכול להפסיד, חייבים לנצח או לנצח. אין

¹ רוסריו סנטרל וניולס אולד בויס (Newell's old boys). המכונה ניוול או ניובל על ידי הארגונינאים, הן שתי קבוצות הכדורגל הגדולות שבעיר רוסריו. האוהדים של סנטרל מכונים "הנוכלים", והאוהדים של ניוולס מכונים "המצורעים" או "הצרעת". גם את הקבוצה עצמה מכנים "הצרעת".

ברירה. אז, אם היו אומרים לי שחייבים להרוג את אמא שלי, שצריך היה לחסל את הנשיא קנדי, לא היה איכפת לי, אחי. יש משחקים שאותם פשוט אסור להפסיד. ומה? תיתן לחתיכות החרא האלה שילכלכו אותך? כדי שאחר כך ינפנו לך את הדגל בפרצוף כל ימי חיך? לא יקירי, אז, שם, היה נחוץ לנקוט בכל אמצעי אפשרי. זה כמו כשקרוב משפחה שלך חולה, ראית? זקנתך, למשל, שאפילו אתה מוכן ללכת לכנסיה, ראית? ואני אומר לך, הפעם הזו לא הלכתי לכנסיה, לא הלכתי כיוון שלא עלה על דעתי, שים לב, אחרת... אני מבטיח לך שהייתי אפילו מתוודה, אם זה היה עוזר במשהו. אבל עם החברה נתפסנו על עניין הכישופים, של המלח מים מלח מים, לקבור צפרדע מאחורי השער של פְּנוי, לזרוק מלח בדלת השחקנים של ניובל וכל הדברים האלה שתמיד מדברים עליהם. כמובן שכל מכשפות השכונה כבר שקדו על המלאכה, והיו בובות עם חולצות של ניובל דקורות במחטים, קללות מוזמנות בטלפון ואפילו לזקנתי, שלא תופסת מי יודע מה בעניין, הייתה מטפחת קשורה כבר מלפני עשרה ימים, מאלה "פלורידה פלורידה אם לא מנצח סנטרל בריבר אותך לא מורידה". אחר כך הזקנה הייתה אומרת שניצחנו בגללה, מסכנה הזקנה, לא ידעה על העניין של קסאלה הזקן. אבל אני אמרתי לה שכן, כדי שלא תתאכזב הזקנה. אבל כל הקטע הזה של מלח מים מלח מים ושל הצפרדע מאחורי השער היו, מה אני יודע, דברים מאוד כלליים, כבר היו אנשים שעסקו בזה, וחוף מזה המשחק היה במונומנטל ולא תיכנס במסלול האולימפי לקבור צפרדע כי מכניסים אותך לכלא עם שלושים שרשראות ואחר כך אפילו אלוהים לא מוציא אותך משם, אחי. אז, אני זוכר שהתחלנו עם הדעות הקדומות האישיות. כי אני זוכר שהיינו בבית הקפה של פדרו ודיברנו על זה. אז, למשל החלטנו שלבואנוס איירס נוסעים במכונית של דני כי זו היתה המכונית בה נסענו ללה פלאטה במשחק מול איסטודיאנטס ובו ניצחנו 0-2. אני הייתי אמור לקחת כמובן את הכובעון שלקחתי למגרש בכל המשחקים האחרונים ושאר פעם לא פישל. אותו הייתי אמור לקחת, זה היה כובעון פלא. קוקי היה אמור לבוא עם השעון במקום מוחלף, כלומר, ביד הימנית ולא בשמאלית, משום שבמשחק אחד מול לא יודע מי הוא החליף אותו במחצית כי היינו בפיגור, וכך השווינו. כלומר, כל אחד עבר על כל האמונות הטפלות האפשריות כדי להיות מוכנים ולא להשאיר שום פרט חסר. ואני אומר לך עוד משהו, התווכחנו כחצי שעה על איך לעזאזל עמדנו ביציע במשחק נגד אטלנטה, על מנת שנוכל לעמוד באותו מערך במשחק עם הצרעת. הטמבל של מיצ'י אמר שהוא עמד מאחורי וואליכה, ומיגליטו התעקש שמי שהיה מאחורי וואליכה היה הוא בעצמו. שים לב, אפילו את זה חקרנו לפני המשחק כדי שתבין איך היה המצב בימים ההם. ואתה יודע מה מוביל אותך לזה אחי, אתה יודע מה מוביל אותך לזה? הפחד אחי, הפחד מוביל אותך לעשות כל דבר כמו מה שעשינו עם קסאלה הזקן.

כי אם היינו מפסידים, אמא'לה, היינו חייבים לעזוב את העיר, היינו צריכים לבקש מקלט בחוף לארץ, אני נשבע, לא היינו יכולים לחזור הנה לעולם. היינו נדמים לפליטים האלה מקמבודיה שנסו על נפשם במעבורת. אני נשבע שאם היינו מפסידים היינו לוקחים את "הסיוודאד דה רוסריו" וכאן, דרך נהר הפראנה היינו חייבים לעזוב כולם, מיליונים של "נוכלים", לא יודע, לדיאמנטה, לפרו, לקוזקו, לכוס אמא שלו. אבל מה שברור שאי אפשר היה להמשיך לחיות כאן עוד עם הירידות של המצורעים ההומואים, אחי. כבר מיגליטו אמר באופן ברור מאוד שהוא היה מתאבד. שאם היינו מפסידים הוא היה תופס אקדח ומעיף לעצמו את הראש ואני אומר לך שמיגליטו מסוגל לזה ולהרבה יותר מזה, כי הוא מטורף מיגליטו,

כך שהיינו חייבים להאמין לו. או להיהפך להומו, לא יודע מי הציע את האפשרות להיהפך להומו וזהו זה, ללבוש נוצות ולצאת לכביש כמשוגעת דרך פֶּלְגְרִינִי ולא לחזור לעולם הביתה. אבל, אני אומר לך, אף אחד לא רצה אפילו לשמוע על האפשרות הזאת. אפילו לא היו נוקבים במילה "תבוסה". זה היה כמו כשמדברים על הסרטן אחי. אתה יודע שאולי אומרים לך "תפוח אדמה" או "יש לו משהו אחר", "משהו לא טוב" אבל את הסרטן, איש לא נוקב בשמו. ושם זה כשהבליח העניין של קסאלה הזקן.

קסאלה הזקן היה האבא של קסאלה הראש ביצה. נער שתמיד היה בא לבית הקפה, ובמשך שנים בא למגרש איתנו, אלא שבימים האלה כבר עבר לגור בצפון, בסלטה אני מאמין, ראיתי אותו לא מזמן פה באזור, שהוא היה בדרך לאנשהו. וכאן זה שנזכרנו שיום אחד, בבית של ראש הביצה, הזקן אמר שאף פעם, אבל אף פעם הוא לא ראה את סנטרל מפסיד נגד ניוול. אני זוכר שזה הרשים אותנו כי האיש הזה היה מקורב לאלוקים. למרות שבהתחלה אתה שואל את עצמך, "איך לעזאזל עשה האיש הזה כדי לא לראות את סנטרל מפסיד נגד ניוול? מה בדיוק הוא עשה? האיש הזה לא הולך אף פעם למגרש?" כי שמע, פעם אחת היית חייב לראות אותו מפסיד, אלא אם כן אתה לא הולך לדרכי. ותדע שאני מכיר הרבה כאלה שמוחקים את עצמם מחוקים היטב מהדרכי. או שהולכים כשמשחקים בבית אבל למגרש שבכיכר לא הולכים בחיים הזנותיים שלהם.² ואני זוכר ששאלנו את הזקן את זה, והזקן אמר לנו שלא, והסביר לנו. הוא תמיד הלך. הוא כזה שרוף על סנטרל שאי אפשר לדמיין, אבל יצאה, מה אני יודע, סדרת מקרים שגרמו שבהרבה משחקים עם ניובל הוא לא יכל ללכת מסיבות רבות שלא זוכר אותם. שהצטרך לנסוע למיסיונס- הזקן היה סוכן נסיעות- שאותו היום הוא עיקם את הקרסול ולא יכל ללכת, שחלה בשפעת, שכאבה לו ביצה, מה אני יודע? ובכן, האמת, אחי, היא שממש ממש אף פעם לא יצא לזקן לראות משחק בו הצרעת קרעו לנו את התחת. היה בר מזל הזקן, חוץ מזה הוא היה קמיע, כי כך כמו שיש טיפוסים שמביאים מזל רע, שגורמים לך להפסיד משחקים היכן שלא ילכו, יש כאלה שאם אתה לוקח אותם זה וודאי שהקבוצה שלך מנצחת. זה לא צחוק, וקסאלה הזקן היה אחד כזה, מאלה המזליסטים.

אז אמרנו לעצמנו: "הזקן הזה חייב להיות במנומנטל נגד ניובל. לא ייתכן אחרת. חייב להיות שם." ברור, אמרנו, ברור שהוא יהיה שם כי הוא שרוף על סנטרל, שרוף עד מוות. אבל תפס אותנו כעין ספק, ראית? כי אנחנו, זה לא שאנחנו ראינו את הזקן כל יום. זאת ועוד, מאז שראש ביצה עבר לעבוד בצפון לא ראינו את הזקן לא במגרש, לא ברחוב, ולא בשום מקום. מעבר לזה, הזקן היה כבר די וותיק כי היו לו כשמונים אביבים בזמן ההוא. טוב, לא שמונים באמת אבל את השישים, שישים וחמש כבר מזמן היו לו מתחת לרגליים.

אז, עם וואליכה, הג'ינג'י, ומיגליטו אנחנו אמרנו: "בא נלך לבית של הזקן להבטיח שהוא הולך, ואם הוא לא בא לוקחים אותו קשור". כי גם ייתכן שהזקן לא הולך כי לא היה לו כסף, מה אני יודע? אנחנו כבר חשבנו לארגן מגבית למענו או על כל דבר אחר. הזקן היה חייב לבוא, הוא היה דגל, צ'ק פתוח.

² מגרש הכדורגל של ניוולס נמצא בכיכר העצמאות שברוסריו. את אצטדיון של סנטרל מכנים לפעמים "הענק".

העניין הוא שהולכים לבית שלו ו... אתה לא יודע עם מה יוצא לנו הזקן. שיש לו מחלת לב ושהרופא אסר עליו באופן מוחלט ללכת למגרש, תראה אתה. הוא יוצא לנו עם זה. שלא. שקיבל התקף לב בלא יודע איזה משחק, סתם משחק חרא, אחרי שכדור אחד פגע בקורה, שהוא שכב מת במשך כחצי שעה ושהצליחו להציל אותו בהנשמה מלאכותית ועיסוי בלב, שלא התפגר רק במזל ושנשאר עם כזו פאניקה שלא חזר למגרש מזה, תקשיב מה אני אומר לך, מזה שנתיים. כבר שנתיים שלא הולך למגרש הזקן הזה! ולא זו בלבד שלא רוצה לבוא אלא שגם הרופא, וכמובן המשפחה, אסרו עליו איסור מוחלט ללכת, ברור. לא יודע אם לא אסרו עליו אפילו להקשיב לשידורי הרדיו, לא יודע אם לא אסרו לו את זה כדי שלא יבעט לו הלב, כי נראה שהזקן היה שומע פלוץ אחד חזק מדי והיה מת. אתה עשית לו "בו!", והוא היה הולך לעולמו. כזה במצב לא טוב הוא היה. בשביל מה?! אתה מדמיין אותנו, היאוש, כי זה היה כמו את מבשר רעות. בשורה מהגהנום, אחי, הודעה מראש שיכסחו לנו את הצורה בבואנוס איירס, אחי. אז התחלנו לנסות לעבוד על הזקן, לשכנע אותו, להגיד לו " אבל תראה, אדון קסאלה, אתה חייב להיות שם, מדובר בזימון של כבוד, מה פתאום אתה חלש בלב, רואים שאתה כמו חדש! יאללה אדון קסאלה- אני זוכר שנדנד לו מיגליטו- כמה זיונים אתה מרביץ ביום? אתה נראה כמו שור." אבל הזקן לא כלום. הוא בשלו. שלא ולא.

אמרנו לו שהמשחק יהיה משחק ילדים, שלניובל היה חרא של הרכב. ושכבר בדקה החמש עשרה נהיה שלוש אפס. שהמשחק היה סתם עניין פורמאלי, שהמשלה כבר החליטה שסנטרל הולכת לנצח כדי לשמח את מירב האנשים. לא יודע, לא יודע את כמות השטויות שאמרנו לזקן על מנת לשכנע אותו. אבל הזקן כלום, כמו סלע הבן זונה. חוץ מזה כבר התחילו להסתובב אשתו של הזקן, אימו של ראש ביצה, ואחות אחת שלו שרצו לדעת מה לעזאזל רצינו להגיד לזקן בפגישה הזאת. כי הם כבר קצת חשדו שאנחנו לא התכוונו לשום דבר טוב. לסיכום, הזקן אמר לנו שלא, שבשום פנים, שאפילו לא בטוח שיצליח לסבול את המתח שבידיעה שיש משחק, אפילו בלי להקשיב לו. כי הזקן את העיתונים קרא, כזה טמבל לא היה, וידע מה היה המצב, מה היה מצב העניינים, את הרכב הקבוצות, המחליפים, ההיסטוריה, התקדימים, חולצות, צבע, הכל. הוא אמר עוד. "אותו יום - אמר לנו - מוקדם מאוד, לפני שיתחילו המשאיות ואוטובוסים עם האנשים לעבור לכיוון בואנוס איירס, אני הולך לפרדס של אחי שגר בוילה דיאגו". לא רצה לשמוע את הצפצופים אפילו הזקן. "אני הולך מוקדם מאוד אצל אחי, שאת אחי מעניין הכדורגל כגלל חרא ואני מעביר את היום שם, מבלי להקשיב לרדיו ולא כלום." כי הזקן אמר, ובזה צדק, שאם נשאר בבית, גם אם הוא מסתגר בארון, משהו היה שומע, איזה צעקה איזה גול, משהו היה שומע, עלוב מסכן, ושהיה עובר לעולם הבא שם במקום. כך שהוא היה הולך להשתקע בפרדס של האח הזה כדי להתחמק מהעניין. טוב מאוד, טוב מאוד. אני רוצה להגיד לך שיצאנו משם הרוסים, כי ראינו שמצב העניינים היה מאוד לא טוב. זה היה כבר נתון בטוח, כבר יכולנו להגיד שהיינו פגר. אם זה לא מספיק, לפני כן נפלה אצל וואליכה דודה מהכפר והוא זכר שבמשחק אחד שהפסדנו לסאן לורנסו, אותה הדודה הגיעה יום לפני. הדודה הזאת הייתה אות מבשר רעות.

זה הרגע בו החלטנו על החטיפה. הלכנו לבית הקפה ואותו הלילה דנו על זה ברצינות. דני אמר שלא, שזו הגזמה פרועה, שהזקן הולך למות לנו בנסיעה או במגרש, ושאז יהיה לנו בלאגן כזה שנגמור כולנו בכלא,

ושחויץ מזה, מדובר בכמעט רצח. אבל לא התייחסנו אל דני יותר מדי כי הוא תמיד היה גזמן. ויותר מגזמן, קצת שפן. אבל אנחנו היינו נחוישים בדעתנו, במיוחד בגלל משהו שאמר וואליכה: הזקן היה עשר. קיבל התקף לב, זה נכון, אבל יש אלפי אנשים שקיבלו התקף לב ואתה רואה אותם הולכים רגועים ברחוב בלי לעשות כזה רעש כמו הזקן הטמבל הזה, עם העניין הזה של הכניסה לארון או לא ללכת למגרש, או לאפשר לכל המשפחה שיתנו לך הוראות כמו האישה והזאתי, אחותו של ראש ביצה. מצד שני, ואתה יודע את זה, הרופאים הם מניאקים, אבל מניאקים, שרואים שרצו שהזקן יחזיק מעמד אלף שנים כדי להוציא ממנו כסף, לעשות עליו ניסויים ולמצוץ לו את הדם. וחויץ מזה, כמו שאמר מיגליטו, וזה היה נכון, אתה הסתכלת על הזקן והוא נראה אחלה. עם כמעט שישים שנה עליו, לא אגיד לך שנראה ילד, אבל נראה ממש טוב. הלך, דיבר, ישב, מה אני יודע, זו. ושתה! כי הוא כיבד אותנו עם וורמוט והזקן שתה כוסית אחת קטנה, לא אגיד לך כוס גדולה, אבל מידה אחת קטנה הוא בלע. העניין הוא שמיגליטו עיבד איזה תיאוריה שאני אומר לך, אפילו היום לא נראית לי לגמרי מופרכת. הזקן היה מניאק, אחי, מניאק רציני שעשה ספקולציה עם הקטע של הלב כדי ליהנות ולא לעבוד במשך שאר ימי חייו. עם סיפור הלב לא היטה את שכמו לעול הפרנסה, טיפלו בו כמו במלך והחזיק את הזקנה ואת אחותו של ראש ביצה תלויות בו. כי חי כמו מיליונר הזקן. ועל מה הוא היה מוותר בכלל? על איזה סיגרייה? שאני לא יודע אם הוא לא עישן בסתר; על הליכה למגרש? תראה אתה, זה הכל. וחי לו כמו קרולינה ממונוקו. טוב, עם הטיעון הזה, ועם מה שאמר הג'ינג'י הכל נפתר.

הג'ינג'י דיבר אלינו על האידיאלים הגדולים, על תפקידנו למען החברה, על חובתנו לדורות הבאים, הצוציקים. הוא אמר לנו שאם המשחק הזה יופסד, אלף ואלפי צוציקים יסבלו מהתוצאות, שבשבילנו, וזה היה נכון, זה הולך להיות קשה מאוד, אבל נשרוד את זה. שכבר חיינו את שלנו, שבסה"כ כבר היה לנו ניסיון במצבים קשים ובחוויות לא נעימות. אבל הילדודס, הצוציקים של סנטרל, אלה, יהיה להם צלקת בחיים לכל החיים. כמו עם ברזל חם. שהירידות שיקבלו הילדים האלה, היצורים הרכים האלה, בבית הספר, יהרסו אותם. ישרטו להם את הראש לנצה, יהיו דור אחד או שניים של טיפוסים הרוסים, מושפלים מול המצורעים, שחוישים לצאת לרחוב ולהראות את עצמם בציבור. וזו האמת אחי, כי אני זוכר מה היו הירידות, בבית ספר היסודי במיוחד.

אני זוכר כשהפסדנו 3-5 נגד הצרעת בכיכר לאחר שהיינו ביתרון 2-0, כשהג'ינג'י ברטולדי מכר את עצמו, בטח הוא ממשיך ליהנות מהכסף שקיבל, ואני נשבע שבמשך שבוע לא יכולתי לקום מהמיטה כדי לא להתמודד עם הירידות של הצרעת. הילדים הם ממש בני זונה כשמדובר בירידות. הם מאוד אכזריים. ראית כיצד הם מפרקים חרקים, כשתופסים חרגול ומוציאים לו את הרגליים? הם בני זונה הילדים במובן הזה. ומה שאמר הג'ינג'י היה אמת. עכשיו כל העולם מדבר על החוב החיצוני ובסדר, אחי, זה משהו כמו החוב החיצוני. שבגלל החרבון של ארבעה בני זונה שמשכנו את המדינה, כולנו חייבים לשלם אותו, בנינו ובני בנינו. ואם היה בידנו לעשות משהו כדי שזה לא יקרה היינו חייבים לעשות אותו, אחי. חויץ מזה, כמו שאמר הג'ינג'י, כבר לא הייתה בעיית הירידות של הצוציקים הניובליסטים, היה גם הקטע של הניצחוניים. הילדים רואים שקבוצה מנצחת והם הופכים לאוהדים של אותה קבוצה. הם ככה... שטותיים. הם אוהדים את האלופה. אז ככה, תאר לעצמך שניובל מנצחת, ואז, לעזאזל! כל הילדים הופכים לאוהדי

ניובל. אתה יכול לחתום על זה. וזה לא עוזר לקחת אותם למגרש, לשבר להם את האוזן, לספר להם על חוארס הצועני, או על מְנוטי הרזה, וגם לא עוזר לקנות להם את החולצה של סנטרל ברגע היוולדם. לא עוזר כלום, הם ככה. והעת ההיא לא היתה כמו היום, שבמקרה הכי גרוע אתה לוקח אותם "לענק" והילדים נופלים על התחת. אז כשהם הולכים לדיר החזירים שבכיכר אפילו אם יש לניובל את ההרכב הכי טוב, הילדים חושבים "אני לא יכול לאהוד את שכונת העוני הזו" והם עוברים לסנטרל. כי הכל נכנס דרך העיניים ואתה רואה שעכשיו הילדים אולי אפילו לא רואים את סנטרל או את ניובל משחקים, וכבר נהיים אוהדים בגלל האיצטדיון. זאת תקופה אחרת, הצוציקים הם יותר רכושניים, אני לא יודע אם זו הטלוויזיה או מה, אבל העניין הוא שמשתגעים על הבניינים.

אז העניין היה ברור, היה צורך לחטוף את קסאלה הזקן או אחרת לסבול שחמש עשרה או עשרים שנה לאחר מכן, היום למשל, העיר תהיה מלאה מצורעים שנולדו אחרי המשחק הוא. והעיר כיום, אתה יודע מה הייתה כיום? ביירות הייתה כלום לעומת זה, אחי, אני נשבע.

מי שאירגן את "מבצע אייכמן", כפי שכינינו אותו היה הג'ינג'י. קראנו לו ככה בגלל הגנרל הגרמני הזה המענה, שגנבו אותו מכאן פעם היהודים, ראית? והעניין שלנו היה פחות או יותר אותו הדבר. הג'ינג'י הוא טיפוס מאוד שכלי, שהקודקוד שלו עובד כמו שצריך והוא ארגן את הכל. הג'ינג'י כבר לא היה שייך בימים האלה לאנא"ץ. האנא"ץ, לא יודע אם אתה יודע, זה אירגון מכאן, מרוסריו, שקוראים לו ככה כי הם ראשי תיבות, אנא"ץ, "ארגון נוכל אנטי צרעת". הם קבוצת ברנשים כמו הקו קלוקס קלאן פחות או יותר, שנפגשים בפגישות סודיות, ולא יודע אם הם לא הולכים עם ברדס והכל למפגשים הסודיים, או אם הם שורפים איזה מצורע חי בכל מפגש. תראה, אני לא יודע אם זה תנאי מוקדם הכרחי להיות אוהד של סנטרל, אבל בטוח בטוח אתה חייב לשנוא את המצורעים. אתה חייב לשנוא את המצורעים יותר ממה שאתה אוהב את סנטרל. הם נפגשים, כותבים בספר הפרוטוקולים, חושבים דברים מרושעים נגד המצורעים, חוגגים חגים לאומיים של משחקים בהם ניצחנו אותם, יש להם המנונים, הם כמו האנשים האלה "הבונים החופשים" האלה שאיש לא יודע מי הם. הם מתהלכים עם לפידים. ובכן, מהאנא"ץ, את הג'ינג'י העיפו מהאנא"ץ בגלל הפנאטיות שלו, ובזה אני אומר לך את הכל. אבל הוא גאון הג'ינג'י והוא זה שארגן את המבצע.

ואני מספר לך את זה מפני שזה יפה, אני מספר לך את זה מפני שזה יפה. אני לא יודע אם יום אחד לא יופיע הסיפור הזה בעיתון "רידרס דיג'סט" אפילו. ביררנו איזה אוטובוס נסע לוילה דייגו, איפה שהיה הפרדס של אחיו של קסאלה הזקן. מאיפה שגר הזקן, שם בסן חואן אלף ארבע מאות, האוטובוס היחיד שהיה לוקח אותו, אם אני זוכר נכון, היה הקו שלוש מאות וחמש שעבר דרך רחוב סן לויס. כלומר, הזקן היה חייב לתפוס אותו בסן לואיס פינת פרגוואי או בסן לואיס פינת קוריֶאָנטס. לא רחוק מזה, אלא אם כן הוא היה טמבל והיה לוקח אותו בשדרות אורנויו, שאני לא יודע לשם איזה סיבה מחורבנת הוא היה עושה את זה. כעת השאלה הייתה האם הזקן היה נוסע באוטובוס או במכונית, כי אם הוא היה נע במכונית הוא היה דופק אותנו בגדול, אבל אנחנו הימרנו על זה שהוא לוקח אוטובוס ושלא היתה לו מכונית, ובטח גם לאחיו לא היתה לו מכונית כי כל הסיכויים שגם הוא היה רעב ללחם כמוהו. ואני אגיד לך שהעניין נראה מושלם, כי הזקן אמר לנו שהוא מתכוון לצאת מאוד מוקדם על מנת לא לקבל התקף לב עם הצפצופים,

כלומר שאנחנו יכולנו להתאים את זה עם שעת היציאה שלנו למשחק. כי הוא גם היה דופק אותנו אילו יצא לכיוון וילה דייגו באחת אחר הצהריים, כי אחר כך איך היינו מגיעים לבואנוס איירס בזמן למשחק עם כל הבלגן שהיה בכביש ועם אוטובוס עירוני? הכי סביר שנעשה מעצמנו קציצות בכביש בגלל המהירות. ומצד שני, אחי, וילה דייגו נמצאת ביציאה לבואנוס איירס, כלומר העניין היה עגול עגול. אחר כך הצטרפנו לדבר עם שאר החברה, כי לשכנע את רולו לא היה קשה, לא היה משנה לו, וגם סיפרנו לו את מאחורי הקלעים של העניין. ואני רוצה להגיד לך שהגי'נג'י ניהל את העניין כמו מומחה, כמו מאסטר. העניין היה ככה, רולו הוא אוהד סנטרל חבר שלנו שיש לו זוג אוטובוסים, הוא על הכיפאק רולו. ובתקופה ההיא היו לו שני אוטובוסים של הקו 305. זה היה מזל כזה גדול כי אחרת היינו חייבים להשיג אוטובוס אחר, להחליף לו את הצבע, לצבוע אותו, מה אני יודע, להרכיב לו מספר, המון עבודה. אבל רולו היו לו שתי 305 ועם אחד מהם הוא תכנן להתחפף למונומנטל ביום המשחק, וברור שהוא היה לוקח איתו כאלף צ'חצ'חים שגם נסעו לשם. הוא היה מוציא אותם משירות ושילכו כולם לאמא הסופר זונה שהמליטה אותם, לא היה הולך לפספס את המשחק הזה. אז רולו, עם הצ'חצ'חים בפנים ואתנו, היה חייב להיות עם האוטובוס מוכן עם המנוע מותנע, חונה ברחוב ספרד. ומיגליטו היה על המשמר, שותה קפה, ממש בבית הקפה, שם קרוב לאיפה שרואים את הבית של קסאלה הזקן. אני חושב שאפילו בחמש בבוקר מיגליטו כבר היה בעמדתו בבית הקפה, עושה את עצמו טמבל ומלכסן את עיניו לכיוון ביתו של הזקן. אני נשבע, אפילו הנתיב הזוהר לא היה עושה מבצע כזה, אחי. זה היה נפלא.

באותו רגע שראה את הזקן עם סלסלה ביד, שבה הוא בטח לקח איזה סלאמי ביתי או משהו כזה הזקן המסכן, מיגליטו תפס ונספה, עשה סיבוב מסביב לבלוק והודיע לנו. העמים את האופנוע על האוטובוס, בצד האחורי, מאחורי המושבים האחוריים וזינקנו. כבר ביקשנו משלושה או ארבעה צוציקים מהאוהדים האלה הבלאגניסטים, שלא יתייחסו אלינו, שלא יגידו אפילו חצי מילה ושישחקו אותה ישנים. גם אנחנו, על מנת שהזקן לא יזהה אותנו, היינו במושבים האחוריים, עושים את עצמנו ישנים, אפילו כיסינו את פנינו באיזה סוודר, כאילו הפריע לנו האור, או עם איזה מעיל גשם. אני אומר לך שהיום החל קר וגשום כמו יום החג האחר, ה-25 במאי, חוץ מזה הדבר המסובך היה לשמור ולהחביא את כל הדגלים, החצוצרות, את שקי הניירות, התרמוסים, כל זה. אחד מהחברה לקח דגל של החושרמוטה שאורכו 52 מטרים. 52 מטרים אחי!!! חצי בלוק דגל שבו היה כתוב "צומת גרנרוס, הנני" והצטרפנו להכניס אותו מתחת למושב כדי שהזקן לא יראה אותו.

העניין הוא שהזקן עלה חצי ישן וישב באחד המושבים מקדימה שהשארנו פנויים בכוונה על מנת שהוא לא יראה יותר מדי מהאוטובוס. רולו מכר לו כרטיס אפילו. ואף אחד לא דיבר עם השני כאילו לא הכרנו. ומכיוון שהאוטובוס נסע במסלול הרגיל שלו, הזקן היה רגוע, הסתכל דרך החלון. העניין הוא שהגענו לוילה דייגו והזקן רגוע. כל כמה רגעים, כשעקפה אותנו מכונית אחת עם דגלים על הגג, מצפצפת, הזקן היה מתבונן לכיוון אלה הקרובים אליו והזיז את הראש כמו אומר: "תראה אתה".

רואים שהיה לו חשק לדבר, אבל אף אחד לא רצה להתייחס אליו יותר מדי כדי לא לגלות במקרה את הכל. כך שעשינו את עצמנו ישנים. היה נראה כאילו זרקו איזה גז בתוך האוטובוס, אחי. כמו כשמישהו מת ראית? שנרדם באוטו עם המנוע דלוק, והורג אותו הפחמן דו חמצני, אני חושב. טוב ככה נראה שתפס

אותנו הפחמן זו חמצני אבל, כשהגענו לוילה דייגו שם הזקן קם ואמר לרולו: "בפינה נהג", ואני לא יודע מה אמר לו רולו, משהו כמו ששם אי אפשר לעצור, שהתנוע נסגרה, שהיה צורך להמשיך קצת יותר קדימה, והזקן קנה את זה, אבל הוא נשאר בעמידה ליד הדלת. לאחר זמן מה כמובן, עוד פעם הזקן: "בפינה". שם כבר רולו הסתכל עלינו, מכיוון שנגמרו לו השקרים ושם אחי... אתה לא יודע מה היה הדבר הזה! היה כאילו כולנו הסכמנו ואני נשבע לך שאפילו לא דיברנו על זה. התחילו החברה להניף את הדגלים, להוציא את החצוצרות ואת הדגלים מחוץ לחלון ולצעוק, אחי, "אני נוכל אני נוכל" דרך החלון. אבל לא לכיוון הזקן, הזקן המסכן שהפרצוף שהוא שם אני לא יכול לתאר לך במילים, אלא החוצה, כי הצ'חצ'חים עם הבלאגניסטים שהם, התאפקו אותו רגע בלי לצעוק ובלי לעשות בלאגן על מנת לא להיחשף לזקן, אבל כשהגיע הרגע תפסו את הדגלים, התחילו להוציא את הידיים דרך החלון, ולדפוק בפחים שבצידי האוטובוס וגם רולו התחיל לצפור בקצב. ראית את הסרטים האלה של הקאבוויס, כשהגנבים הולכים לשדוד כרכרה איפה שנראה שאין אף אחד או שנוהג אותה רק זוג קשישים, ופתאום נפתחים הצדדים ומופיעים שבעה עשר אלף חיילים שמכסחים אותם ביריות? שמעלים את הברזנט ושהיו כולם בפנים עושים את עצמם לא מבינים? טוב האוטובוס חייב היה להראות משהו כזה. לפתע פתאום נהפך לבלאגן, סקנדל, צעקות, חצוצרות, מסיבה. והאנשים בצידי הדרך! כי מאז הזריחה היו אנשים בצידי הדרך מחכים שיעברו שיירות האוהדים. היה בא לך לבכות, היה מרגש, ברכו אותך לשלום, צרחו, הרימו את האגרופים, אולי שם איזה מצורע זרק לך איזה אבן. אבל אני חוזר לזקן, אתה לא יודע איזה פרצוף שם הזקן. כי אנחנו הסתכלנו עליו כי אמרנו: זה הרגע הקריטי. שם או הזקן היה הולך לעולמו, הלב שלו היה מתחרבן, או שהוא היה יוצא קדימה. הזקן הסתכל אחורנית, ראה את כל הצ'חצ'חים שקיפצו ושרו ולא יכל להאמין. חזר לשבת ואני חושב שעד סן לורנזו לא חזר להוציא הגה מפיו. אני רוצה להגיד לך שהצנן, הבן של ננסי, כבר התנדב לעשות לו הנשמה מפה לפה עם יהיה הצורך, שזה היה משהו שכולנו, כך או כך, התעלמנו ממנו כי, מה אני יודע, זה קצת מגעיל אותך, במיוחד עם זקן.

אבל שמע, אני אקצר. שמע, כשהזקן ראה שכבר לא הייתה תקנה, שלא קיימת אפשרות שניתן לו לרדת מהאוטובוס, הוא נכנע, אבל נכנע נכנע. כי בהתחלה, אנחנו התקרבו, וסופר קילל אותנו, אמר לנו שאנחנו חסרי אחריות, רוצחים, שלא היה לנו מצפון, שזו בושה וחרפה, מה אני יודע כל מה שאמר לנו. אבל אחר כך כשאמרנו לו שהוא היה מצוין, שהוא נראה כמו שור, שאם הוא שרד את ההפתעה של האוטובוס פירושו של דבר שהוא יכול לשרוד כל דבר, הוא התחיל להירגע. הג'ינג'י אפילו אמר לו שהכל היה תרגיל שלנו להראות לו שהוא בריא לחלוטין ושאפילו הרופא היה מעורב בעניינים. תראה, אחי, ותאמין לי שזה האמת לאמיתה, למה לי לשקר לך היום? הרבה לפני הכניסה לבואנוס איירס, הזקן היה המאושר באדם. ואני אומר לך את זה ואני נשבע בבריאות ילדי. הזקן שר, קילל, שתה מאטה, אכל עוגיות, צעק מבעד לחלון, ולמגרש הוא ירד עטוף דגל. לא היה בין האוהדים מישוהו יותר מאושר ממנו. בא איתנו ליציע והוא סבל את ההמתנה עד המשחק, שהייתה יותר ארוכה מהזונה שהמליטה אותו, ואחר כך הוא שרד את המשחק. הוא היה ירוק, זה נכון, והיו רגעים שאם הייתה דוקר אותו עם סיכה הוא היה מתפוצץ כמו צפרדע, כי אני הייתי מסתכל עליו כל הזמן. ואחרי הגול של אלדו, אני חיפשי אותו, כי היה כזה בלאגן ומהומה כשאלדו הכניס אותו שאני לא יודע לאן נפלנו בין המפלות, והחיבוקים, וההתעלפויות

והדברים האלה. אבל אחר כך אני הסתכלתי לכיוון הזקן וראיתי אותו מחובק לענק אחד בגופיה, מטפס עליו ובוכה. ושם אמרתי לעצמי: אם הוא לא מת כאן הוא לעולם לא ימות, הוא בן אלמוות. ואח"כ לא נזכרתי יותר בזקן. כמה שגידרנו, כמה שחתכנו מסמרים, הברזלים שחתכנו עם פי הטבעת, אחי, אני אפילו לא מספר לך. את זה אי אפשר לשדר אחי, כי התפללנו, הסתובבנו לאחור, היו אנשים שישבו מול כל הבלאגן הזה כי לא רצו אפילו לראות, כי חירבנו אותנו בכדורים, כבר במחצית השנייה הם החזיקו בכדור כל הזמן, אתה יודע מה היה הדבר הלא נעים, הדבר האיום? שאם היו משווים, אז היו מנצחים אותנו, אחי, כי זו האמת! היו מנצחים אותנו הבני זונה! אם משווים היינו ממשיכים להארכה ושם היו מנדנדים לנו את התחת כי הם היו יותר שלמים וכי היו באים כמו עדר של עגלים יתומים! איך גידרו אותנו! תגיד שאותו יום, אלוקים אדירים, אני לא יודע מה היה למינוטי הרזה שהוא עצר כל דבר. הוציא את הכל, אתה לא רוצה לדעת מה הוא הוציא אותו היום הרזה הזפוק שהיה נשבר לרסיסים בכל קרן. הוציא איזה נגיחה לסילבה שכולנו ראינו אותה בפנים, אחי, שהיה בשביל ללכת כולנו בתהלוכה ולנשק לו את התחת לרזה הזוה. איזה כדור הוא הוציא לסילבה! שם כולנו קיבלנו התקף לב. נשארנו חמש דקות ואם משווים, אני חוזר, היינו פגר בהארכה. אני זוכר שאני מסתכל אחורנית ואני רואה את הזקן, לבן, חיזור, עם העיניים יוצאות מחוריהן, מסכן, אבל בחיים. ועכשיו אני אומר לך, אני אומר לך ואני רוצה שיענו לי כל אלה שהיום אומרים שהיתה חזירות מה שעשינו עם קסאלה הזקן באותו יום. הייתי רוצה שאחד מהמניאקים יגיד לי אם אחד מהם ראה אותנו כמו שאני ראיתי אותו, את קסאלה הזקן כשהשופט שרק את שריקת הסיום, אחי. שמישהו יגיד לי אם במקרה ראה את קסאלה הזקן כפי שאני ראיתי אותו כשהשופט שרק את שריקת הסיום והמגרש היה גהנום שלא ניתן לתאר במילים. אני רוצה שמישהו יגיד לי אם מישהו ראה אותנו כפי שאני ראיתי אותו. פרצוף האושר של אותו זקן, אחי, טירוף השמחה בפרצוף של אותו זקן! שמישהו יגיד לי שהוא ראה אותו בוכה מחובק לכולם כפי שאני ראיתי אותו בוכה, את הזקן הזה, שאני יכול להבטיח שאותו יום היה לזקן הזה הכי מאושר בחייו, אבל רחוק רחוק היום הכי מאושר בחייו. כי אני נשבע לך שהשמחה שהייתה לו היה משהו מרשים! וכשראיתי אותו נופל לרצפה, כמו מוכה ברק, כי הוא נשאר יבש הזקן המסכן, קצת כולנו חשבנו: "מה זה משנה?" מה עוד הוא רצה מאשר למות ככה האיש הזה? זו היא הדרך למות בשביל נוכל נאמן. היה ממשיך לחיות? בשביל מה? כדי לחיות שתיים שלוש שנים רדודות נוספות בצורה שהוא חי עד אז? בתוך ארון? מזולזל על ידי אשתו ובני משפחתו? עדיף למות ככה אחי! מת כשהוא קופץ, מאושר מחובק לחברה, באוויר החופשי, עם השמחה שקרעת לצרעת את התחת לעולמי עולמים! ככה היה צריך למות, שאפילו אני מקנא בו, אחי, אני נשבע! שאם יכולתי לבחור כיצד למות, אני בוחר למות ככה אחי. אני בוחר למות ככה.